

‘Η δώραιότης καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ δρου τούτου εἰς τὸ ἀκάτιον’ ἀλλ’ αὐτὸς ἐπέμενε παρακαλῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς πλησιόχωρόν τινα κώμην, διὰ νὰ ἀγοράσῃ γάλα καὶ ωὲ καὶ κρέας βοείον. Ἐπειδὴ δὲ ἀντέτεινα εἰς τὴν πρήτασιν του ταύτην, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἀναζητήσῃ τούλαχιστον τοὺς περιπλανωμένους ἡμῶν συνεταίρους. Μή δυγάμενος μετὰ τινα χρόνον νὰ περιμένω παρεκάλεσά τινα τῶν Παταγόνων νὰ μοι δώσῃ τὸν ἵππον του, ὥστε ταχύτερον νὰ τοὺς εὑρω. Κατὰ δυστυχίαν μου προχώρησα πολὺ πλέον τοῦ δέοντος εἰς τὰ ἔνδοτερα τοῦ τόπου· ὅθεν ὅτε ἡθέλησα νὰ ἐπιστρέψω, δὲ ππος μου εἶχεν δλῶς διάφορον περὶ τούτου γνώμην καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν μεταπείσω. Ήταν τὰς στενὰς καὶ ἀνωμάλους αὐτῆς ὁδοὺς κινοῦνται παμπληθῶς πάντοτε ζῶα καὶ ἀνθρώποι διαφόρων εἰδῶν καὶ χρωμάτων. Οἱ χωρικοὶ διώκουσιν ἐμπροσθέν των τὰς ἡμιόνους καὶ τοὺς δινούς φορτωμένοντος. Οἱ ιστατρίδαι καὶ οἱ πλούσιοι ἐποχοῦνται βασταζόμενοι ἐπὶ φορείων, αἱ δὲ γυναικεῖς φέρουσαι ὑδρίας καὶ στάμνους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των εἰς ἀκριβῆ ἰσοξέσπιαν· ἀνευ τῆς βοηθείας τῶν γειρῶν βαδίζουσι τόσῳ εὐθυγράμμῳ, ὥστε στρατιώιαι ἐπὶ παρατάξεως. Αἱ πολυάρθροι ἐκνηλήσασι δὲν προσβάλλουσι δεὶ τῆς ἀρχῆς τεκτονικῆς των ἔκτατηκῶν· ἔτισθεν δμῶς ὑπερχουσι τούτους τῆς καθημερινῆς διατῆς ἀναπαύσεων τῆς οἰκογενείας, ἐντοτε δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀναγκαίων ὑπὲρ τῆς εὐτερείας τῶν ναϊν.

‘Αναγωρήσαντες ἐκ τῆς Φερναμπούχ οἱ πλωτῆρες διευθύνοντο μετὰ δύο ἄλλων δλκάδων πρὸς τὸν Μαγγλανικὸν πορθμὸν, δπου εἰσῆλθον περὶ τὸ ἐπέπερας, κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἡγκυροβόλησαν παλιν διὰ τὴν ἀπελθοῦσαν νηνερίαν. ‘Ο κυβερνήτης ἡθέλησε μετὰ τινων ἄλλων νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς ἀναζήτησιν τροφίμων. Μόλις δὲ ἀπειθέσθη τὸν περιεκτικῶσε στίφος γγαντιαίων ἀγρίων· ἤσαν δὲ οὗτοι οἱ περιλάλητοι ὡς ἀιθρωποφάγοι Παταγόνες. Ἡρωτήσαμεν αὐτοὺς Ισπανιστή, λέγει δ. K. Bourne, ἀλλ’ εἰχοι ζῶα καὶ κατοικίδια πεντὰ καὶ βόας· ἐπειδὴ δὲ μοι ἀπεκρίθησαν δι ταῦτα ἤσαν ἄφονα εἰς τὰς κατοικίας των, ἐγήγετα νὰ φέρωσιν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν λέμβον. ‘Ἐν τῷ μεταξὺ δὲν διέλθασσα ἡ πετεύθη διὰ τὴν παλιόροιν δμῶς εἰς συνέταιροι μου ἐπὶ πειρεγρείας ἀνυπόμονού κινούμενοι κατεπεισθησαν ὑπὸ τῶν ἀγρίων νὰ ἐξέλθωσιν, ὥστε μόνον εἰς ἔμεινε πλησίον μου, τὸν δποῖον καὶ αὐτὸν μετ’ δλίγον ἐπεμψώ νὰ μετακαλέσῃ τοὺς λοιπούς. ‘Αφ’ οὐ δὲ ἡ θάλασσα ἡπεύθυνη διὰ τὴν παλιόροιν, καὶ τὸ ἀκάπιον εὐρίσκετο ἡδη ἐπὶ τῆς γειρᾶς των, καὶ μεταξὺ γιλιών ἄλλων, στινεις μετ’ δλίγον αὐτόθι συνέρρευσαν. Τότε ἐμάντευσα τὴν τύχην μου· ἀλλ’ εἴδον διτε ἡτο χρεία, ὡς εἰπέρ ποτε, ἀπομονῆς καὶ σκέψεως πρὸ παντὸς ἀλλοῦ.

‘Ἐν τούτοις αἱ στιγμαὶ μοι ἐφαίνοντο αἰῶνες, καὶ ὡς διὰ χοίνικος, συγχρόνως δὲ ἀνασύρων τὴν μάχαιρας εἰδόν τινα ἐκ τῶν πληρώματος τοῦ ἡμετέρου ἐπαπειλεὶ καὶ τοὺς συμπατριώτας του. Τέλος του σκάφους ἐπιστρέφοντα, τὸν παρεκίνησα νὰ ἴμῃ μετὰ πολλὰς δυσκολίας ἀπομακρύνας τοὺς ἀρπαγα-